

Arrest

nr. 338 843 van 6 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 augustus 2025.

Gelet op de beschikking van 30 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Albanië, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 24 maart 2025 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Albanië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Bijzondere procedurele noden

Het CGVS is van oordeel dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er in hoofde van verzoeker bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. In de bestreden beslissing wordt het volgende geduid:

“U gaf aan dat u de ochtend van uw persoonlijk onderhoud gevallen was op uw arm, waardoor u pijn had aan uw hand en niet geconcentreerd was. U gaf voorts ook aan stress te hebben. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Er werd u gevraagd of u in staat was uw persoonlijk onderhoud te hebben, wat u bevestigde. Er werd u ook meteen op gewezen dat indien dit voor u niet meer zou gaan, u dit diende aan te geven. Er werd voorts tijdens het persoonlijk onderhoud geïnformeerd naar uw toestand (CGVS, p. 2-3, 4, 7). Er werd u ook op gewezen dat indien nodig u om een pauze kon vragen (CGVS, p. 4). Na afloop van het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of dit voor u goed verlopen was, hetgeen u bevestigde (CGVS, p. 13).

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u voorts dat het psychisch slecht gaat en u veel vergeet, waaronder datums (Verklaring DVZ, vraag 29). Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u aan dat zij u bij de DVZ gezegd hadden dat u eerst bij een psycholoog diende te gaan voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, p. 2). Dit blijkt evenwel niet uit uw administratief dossier. De DVZ merkte enkel op dat u aangaf geheugenproblemen te hebben, u onderzocht werd, maar hier geen documenten van heeft (Beoordeling BPN, 28/02/2025). U wenste naar een psycholoog te gaan omwille van uw probleem. U had evenwel nog geen afspraak gemaakt. U werd er op gewezen dat een bezoek aan een psycholoog niet verplicht is voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, p. 2-3). U gaf dan voorts aan dat u in 2017 of 2018 in Albanië voor uw geheugenproblemen onderzocht werd, maar dat hier geen resultaten uit voort kwamen. U had hier ook geen documenten meer van. U ging voorts in Albanië naar een psycholoog omdat u zich angstig en depressief voelde. Zij schreef u medicatie voor waarvan u de voorschriften alsook het doosje neerlegde. In België zocht u hier evenwel nooit hulp voor omdat dit geld kost (CGVS, p. 11-12). Uit bovenstaande kan dan ook geenszins besloten worden dat u geheugenproblemen heeft. Uit het geheel van uw verklaringen afgeleid voor het CGVS in het kader uw verzoek blijkt dat u in staat was het gesprek te volgen en uit de gegeven antwoorden blijkt dat u de vragen hebt begrepen. Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker gaat hier niet mee akkoord en betoogt dat er duidelijke indicaties waren dat hij niet in de conditie verkeerde om het persoonlijk onderhoud naar behoren af te leggen. Hij klaagt hierbij aan dat, ondanks zijn verzoek tot uitstel, de protection officer ervoor gekozen heeft om het gehoor te laten doorgaan.

Verzoeker kan in zijn betoog allerm minst worden gevolgd. De Raad stelt vast dat, zoals de protection officer tijdens het persoonlijk onderhoud correct opmerkte, verzoeker er verkeerdelijk vanuit ging dat een gesprek bij een psycholoog voorafgaandelijk het persoonlijk onderhoud verplicht was. De protection officer heeft daarop de procedure aan verzoeker heeft uitgelegd waarvan hij kennelijk de inhoud begreep. Hierbij werd hem alsnog de mogelijkheid geboden om voorafgaandelijk naar een psycholoog te gaan en het gehoor uit te stellen (NPO, p. 2-3). De protection officer heeft verzoeker vervolgens meermaals gevraagd of hij in staat was om een gesprek te hebben, waarop hij bevestigend antwoordde (NPO, p. 3). In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgelaten, was het dus niet de beslissing van de protection officer, waar wel degelijk die van verzoeker zelf om, na kennis van zaken, het persoonlijk onderhoud te laten doorgaan.

De Raad stelt verder vast dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat verzoekers verklaarde mentale problemen van zulke aard zijn dat deze hem zouden verhinderen om de asielpcedure op een gedegen wijze te doorlopen en in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming volwaardige verklaringen af te leggen.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat het gehoor op normale wijze is verlopen; er kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Integendeel blijkt dat verzoeker in staat was om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Hij kon eveneens omstandige en precieze verklaringen en beschrijvingen geven. Er werden eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die hij kennelijk kon volgen en waarvan hij de logica en inhoud begreep. Naar oordeel van de Raad kunnen er geen vaststellingen worden gemaakt die (de kwaliteit van) het gehoor zouden kunnen hebben bemoeilijkt. Evenmin zijn er indicaties die erop wijzen dat de betrouwbaarheid van de gespreksinhoud in het gedrang kwam. Verzoeker toont aldus niet concreet aan dat het persoonlijk onderhoud onterecht werd verdergezet of er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Er is dan ook geen indicatie dat het persoonlijk onderhoud anders zou zijn verlopen indien hij met begeleiding van een psycholoog en mits medicamenteuze behandeling zou zijn gehoord. Verzoeker bevestigde op het einde van het gehoor ook dat het gesprek voor hem goed was verlopen (NPO, p. 13).

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat de commissaris-generaal de bijzondere procedurele noden van verzoeker niet voldoende zou hebben ingeschat noch blijkt dat hij niet adequaat zou hebben vastgesteld welke passende steunmaatregelen moesten worden genomen. De Raad herinnert eraan dat “de ‘passende steun’ die de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal verlenen indien de verzoeker wordt geïdentificeerd als een verzoeker die bijzondere procedurele noden heeft, omvat volgens overweging 29 van de richtlijn het verlenen van voldoende tijd, het tot stand brengen van de nodige voorwaarden voor de daadwerkelijke toegang tot de procedures en voor het aanvoeren van de elementen ter staving van hun verzoek om internationale bescherming” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2548/001, 58). Gelet op wat voorafgaat blijkt dat in casu aan deze maatregelen werd voldaan.

Er werd dan ook correct geconcludeerd dat verzoeker zijn rechten in het kader van onderhavige procedure werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3. Verzoeker verklaart dat hij omwille van volgende redenen niet naar Albanië terug kan:

- voortdurende belaging door jongens uit de buurt;*
- bedreigingen door de ex-partner van zijn broer en haar broers;*
- bedreigingen door zijn ex-partner en haar broers nadat hij vanuit België hun relatie verbrak.*

Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze uiteengezet dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen – of bij eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Tevens wordt bemerkt dat verzoeker laattijdig om internationale bescherming verzocht.

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift geheel niet in op voorgaande pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal. Hij voert geen enkel concreet en geïndividualiseerd verweer en ontkracht noch weerlegt derhalve voorgaande pertinente motieven van de bestreden beslissing. Zij blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker voert evenmin een concreet verweer tegen het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem neergelegde documenten. Deze vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en blijft, gezien het door verzoeker niet dienstig wordt aangevochten, onverminderd overeind.

4. Tot slot blijkt uit niets dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Albanië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het

verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 31 oktober 2025 om 9 uur 30 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker legt een aanvullende nota neer met landeninformatie betreffende de algemene situatie in Albanië en wijst erop dat de lijst met veilige landen van herkomst niet tijdig werd aangepast, zodat Albanië niet langer kan worden beschouwd als veilig en er aanleiding is om hem bescherming te verlenen in België. Verder volhardt verzoeker in de problemen die hij heeft gekend “met de jongens uit zijn buurt” en verwijst hij naar zijn verzoekschrift en aanvullende nota.”

Zoals geacteerd legt verzoeker ter zitting een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin erop wordt gewezen dat de lijst van veilige landen van herkomst voor de laatste keer werd hernieuwd bij het koninklijk besluit van 12 mei 2024, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 27 mei 2024 en dat er nog geen nieuwe lijst is met veilige landen van herkomst sedert 12 mei 2024, zodat de termijn van één jaar waarbinnen dit diende te gebeuren verstreken is. Verzoeker meent dat zijn land van herkomst daarom niet langer als een veilig land van herkomst kan worden beschouwd. Verder stelt verzoeker dat de Europese Unie bezig is een lijst op te stellen van veilige landen van herkomst op Europees niveau en *“dat een aantal landen, die op de lijsten van individuele landen staan niet hernomen werden op deze voorstellen”*.

5. Met voormelde argumentatie ter zitting en in de aanvullende nota brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 5 augustus 2025.

5.1. Verzoeker voert vooreerst aan dat Albanië niet langer kan worden beschouwd als veilig land van herkomst omdat de lijst met veilige landen van herkomst niet meer werd hernieuwd sedert 12 mei 2024 zodat de termijn van één jaar waarbinnen dit diende te gebeuren, is verstreken.

Bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet (BS 27 mei 2024). Derhalve kon de verwerende partij op 7 februari 2025 overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 2 besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt nergens dat de lijst van veilige landen van herkomst na het verstrijken van een bepaalde termijn niet meer geldig zou zijn. Er wordt enkel bepaald dat de lijst *“ten minste eenmaal per jaar”* wordt vastgelegd, volgens de in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet omschreven voorwaarden. Geheel ten onrechte leidt verzoeker uit een lezing van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet af dat het loutere gegeven dat er binnen het jaar na de inwerkingtreding van het vorige KB geen nieuw KB tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet in werking is getreden automatisch tot gevolg zou hebben dat het voorgaande KB zijn werkingskracht zou verliezen.

Er wordt immers nergens bepaald dat er verplicht binnen het jaar na de inwerkingtreding van het laatste KB in de zin van voormeld artikel, een nieuw KB moet worden gepubliceerd of dat de bestaande lijst van veilige landen van herkomst niet meer geldig zou zijn na het verlopen van een jaar na de inwerkingtreding van het vorige KB.

De Vreemdelingenwet stelt enkel dat er “ten minste eenmaal per jaar” een lijst van veilige landen van herkomst wordt bepaald. Nergens wordt gesteld dat zodra een lijst van veilige landen van herkomst wordt opgesteld, deze slechts één jaar geldig is. Hieruit volgt dat de zinsnede “ten minste eenmaal per jaar” moet worden begrepen in het kader van de gewoonlijke betekenis van het woord ‘jaar’, met name minstens éénmaal per burgerlijk jaar.

Er zonder meer van uitgaan dat zonder enige uitdrukkelijke wettelijke bepaling de bestaande lijst van veilige landen na een jaar onwettig zou zijn, zou afbreuk doen aan het rechtszekerheidsbeginsel.

De Raad besluit bijgevolg dat het enkele feit dat er een jaar na de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 12 mei 2024 nog geen nieuwe lijst werd gepubliceerd, niet kan worden aangewend om de geldigheid van de bestaande lijst in twijfel te trekken of om te concluderen dat Albanië niet langer als veilig land van herkomst kan worden beschouwd. Deze conclusie zou enkel kunnen worden gemaakt indien in het burgerlijk jaar 2025 geen nieuwe lijst van veilige landen van herkomst in werking trad.

Waar verzoeker nog verwijst naar het Commissievoorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van de Verordening (EU) 2024/1348 wat betreft de vaststelling van een lijst van veilige landen van herkomst op het niveau van de Unie (COM (2025)186 final), leest de Raad hierin dat het vaststellen van veilige landen van herkomst, niet enkel landen betreft die op een gemeenschappelijke EU-lijst figureren, met name Bangladesh, Colombia, Egypte, India, Marokko, Tunesië en Kosovo, maar ook kandidaat-EU lidstaten. Immers bepaalt dit voorstel dat artikel 62, lid 1 van de Verordening 2024/1348/EU wordt gewijzigd als volgt:

“1. De landen waaraan de status van kandidaat-lidstaat voor lidmaatschap van de Unie is toegekend, worden op het niveau van de Unie als veilige landen van herkomst aangewezen [...]”

In de COI Focus “Albanië Algemene Situatie” van 5 december 2023, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, kan worden gelezen: *“In juni 2014 beslist de Europese Raad om aan Albanië de status van kandidaat-lidstaat te verlenen.”* (p. 18).

Het betoog dat verzoeker in de aanvullende nota ontwikkelt, faalt.

Bovendien brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen of landeninformatie bij waaruit zou blijken dat Albanië niet meer voldoet aan de materiële voorwaarden om als veilig land van herkomst te worden aangemerkt (HvJ 4 oktober 2024, C-406/22, CV v Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky (GC)).

5.2. Verzoeker volhardt voorts in de problemen die hij heeft gekend “met de jongens uit zijn buurt” en verwijst naar zijn verzoekschrift en de aanvullende nota. Door louter te volharden in zijn relaas, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet in de beschikking en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker brengt bijgevolg geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Bijgevolg geeft verzoeker geen substantiële redenen op om zijn land van herkomst, Albanië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO